ஸ்ரீமதே இராமாநுஜாய நம:

பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த
அஷ்டாதச ரஹஸ்யங்களில் பதினெட்டாவதான

முமுக்ஷுப்படி

திருமந்த்ர ப்ரகரணம்

1. முமுக்ஷுவுக்கு அறிய வேண்டிய ரஹஸ்யம் மூன்று.
2. அதில் ப்ரதம ரஹஸ்யம் திருமந்த்ரம்.
3. திருமந்த்ரத்தினுடைய சீர்மைக்குப் போரும்படி ப்ரேமத்தோடே பேணி அநுஸந்திக்க வேணும்.
4. மந்த்ரத்திலும் மந்த்ரத்துக்குள்ளீடான வஸ்துவிலும் மந்த்ரப்ரதனான ஆசார்யன் பக்கலிலும் ப்ரேமம் கனக்கவுண்டானால் கார்யகரமாவது.
5. ஸம்ஸாரிகள் தங்களையும் ஈச்வரனையும் மறந்து ஈச்வர கைங்கர்யத்தையும் இழந்து இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து நோவுபட, ஸர்வேச்வரன், தன் க்ருபையாலே, இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமரஞ் சேரும்படி தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளினான்.
6. சிஷ்யனாய் நின்றது - சிஷ்யனிருக்குமிருப்பு நாட்டார் அறியாமையாலே அத்தை அறிவிக்கைகாக.
7. ஸகல சாஸ்த்ரங்களாலும் பிறக்கும் ஜ்ஞானம் ஸ்வயமார்ஜிதம் போலே; திருமந்த்ரத்தால் பிறக்கும் ஜ்ஞானம் பைத்ருகதனம் போலே.
8. பகவன்மந்த்ரங்கள் தான் அநேகங்கள்.
9. அவைதான் வ்யாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றும் இரண்டு வர்க்கம்.
10. அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ச்ரேஷ்டங்கள்.
11. இவை மூன்றிலும் வைத்துக் கொண்டு பெரிய திருமந்த்ரம் ப்ரதானம்.
12. மற்றையவை இரண்டுக்கும் அசிஷ்டபரிக்ரஹமும் அபூர்த்தியுமுண்டு.
13. இத்தை வேதங்களும் ரிஷிகளும் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் விரும்பினார்கள்.
14. வாச்யப்ரபாவம் போலன்று வாசகப்ரபாவம்.
15. அவன் தூரஸ்த்தனானாலும் இது கிட்டி நின்று உதவும்.
16. த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடவை சுரந்தது திருநாமமிறே.
17. சொல்லும் க்ரமமொழியச் சொன்னாலும் தன் ஸ்வரூபம் கெட நில்லாது.
18. இது தான் “குலம் தரும்” என்கிறபடியே எல்லா அபேக்ஷிதங்களையும் கொடுக்கும்.
19. ஐச்வர்ய கைவல்ய பகவல்லாபங்களை ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்கும்.
20. கர்மஜ்ஞாநபக்திகளிலே இழிந்தவர்களுக்கு விரோதியைப் போக்கி அவற்றைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும்.
21. ப்ரபத்தியிலே இழிந்தவர்களுக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்துக் காலக்ஷேபத்துக்கும் போகத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்கும்.
22. “மற்றெல்லாம் பேசிலும்” என்கிறபடியே அறியவேண்டும் அர்த்தமெல்லாம் இதுக்குள்ளே உண்டு.
23. அதாவது அஞ்சர்த்தம்.

24. பூர்வாசார்யர்கள் இதில் அர்த்தம் அறிவதற்கு முன்பு, தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திரார்கள்; இதில் அர்த்தஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு "பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்கிறபடியே இத்தையொழிய வேறொன்றால் காலக்ஷேபம் பண்ணியறியார்கள்.
25. வாசகத்திற்காட்டில் வாச்யத்திலே ஊன்றுகைக்கு அடி ஈச்வரனே உபாயோபேயமென்று நினைத்திருக்கை.
26. இதுதன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம் - ஸ்வரூபமும் ஸ்வருபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்; ஸ்வரூபமும் உபாயமும் பலமென்னவுமாம்.
27. பலமிருக்கும்படி ப்ரமேயசேகரத்திலும் அர்ச்சிராதிகதியிலும் சொன்னோம்.
28. இதுதான் எட்டுத் திருவக்ஷரமாய் மூன்று பதமாயிருக்கும்.
29. மூன்று பதமும் மூன்று அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது.
30. அதாவது சேஷத்வமும், பாரதந்த்ரியமும், கைங்கர்யமும்.
31. இதில் முதற் பதம் ப்ரணவம்.
32. இது அ என்றும் உ என்றும் ம என்றும் மூன்று திருவக்ஷரம்.
33. மூன்று தாழியிலே தயிரை நிறைத்துக் கடைந்து வெண்ணெய் திரட்டினாற் போலே மூன்று வேதத்திலும் முன்றக்ஷரத்தையுமெடுத்தது.
34. ஆகையால் இது ஸகல வேதஸாரம்.
35. இதில் அகாரம் ஸகல சப்தத்துக்கும் காரணமாய் நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே, ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணமாய் ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது.
36. ரக்ஷிக்கையாவது விரோதியைப் போக்குகையும் அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையும்.
37. இவையிரண்டும் சேதனர் நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்.
38. ஸம்ஸாரிகளுக்கு விரோதி சத்ருபீடாதிகள், அபேக்ஷிதம் அன்னபாநாதிகள்; முமுக்ஷுக்களுக்கு விரோதி ஸம்ஸாரபந்தம், அபேக்ஷிதம் பரமபதப்ராப்தி; முக்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் விரோதி கைங்கர்யஹானி, அபேக்ஷிதம் கைங்கர்யவ்ருத்தி.
39. "ஈச்வரனையொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லர்" என்னுமிடம் ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.
40. ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டிஸந்நிதி வேண்டுகையாலே, இதிலே ஸ்ரீஸம்பந்தம் அநுஸந்தேயம்.
41. அத்ர பகவத்ஸேநாபதிமிச்ரர் வாக்யம் :- "அவன் மார்பை விட்டுப் பிரியில் இவ்வக்ஷரம் விட்டுப் பிரிவது".
32. பர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதேயிருக்கும் மாதாவைப் போலே ப்ரதம சரமபதங்களை விடாதேயிருக்குமிருப்பு.
43. ஸ்ரீநந்தகோபரையும் க்ருஷ்ணனையும் விடாத யசோதைப் பிராட்டியைப் போலே.
44. ஒருவனடிமை கொள்ளும்போது க்ருஹிணிக்கென்றன்றே ஆவணையோலை எழுதுவது; ஆகிலும், பணிசெய்வது க்ருஹிணிக்கிறே; அதுபோலே நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி.
45. ஆகப் பிரித்து நிலையில்லை.
46. ப்ரபையையும் ப்ரபாவானையும், புஷ்பத்தையும் மணத்தையும் போலே.
47. ஆக, இச்சேர்த்தி உத்தேச்யமாய் விட்டது.
48. இதிலே சதுர்த்தியேறிக் கழியும்.
49. சதுர்த்தியேறினபடி என்? என்னில்.
50. நாராயண பதத்துக்குச் ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே.
51. இத்தால் ஈச்வரனுக்குச் சேஷமென்கிறது.

52. சேஷத்வம் துக்கரூபமாகவன்றோ நாட்டிற் காண்கிறதென்னில்:
53. அந்த நியமமில்லை; உகந்த விஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்குமிருப்பு ஸுகமாகக் காண்கையாலே.
54. அகாரத்திலே கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே இந்த சேஷத்வமும் குணத்தாலே வந்தது.
55. சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்.
56. சேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை.
57. ஆத்மாபஹாரமாவது ஸ்வதந்த்ரமென்கிற நினைவு: ஸ்வதந்த்ரமாம்போது இல்லையாய் விடும்.
58. ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதாரணார்த்தம்.
59. இத்தால் பிறர்க்கு சேஷமன்றென்கிறது.
60. பெரிய பிராட்டியார்க்கு சேஷமென்கிறதென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.
61. அதிலும் அந்ய சேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்.
62. தேவர்களுக்கு சேஷமான புரோடாசத்தை நாய்க்கிடுமாபோலே, ஈச்வர சேஷமான ஆத்மவஸ்துவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷமாக்குகை.
63. பகவத்சேஷத்வத்திலும் அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்.
64. “மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்” என்கையாலே.
65. இத்தால், தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்றென்கிறது.
66. மகாரம் இருபத்தஞ்சாம் அக்ஷரமாய் ஜ்ஞாநவாசியுமாய் இருக்கையாலே ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.
67. இதுதான் ஸமஷ்டி வாசகம்.
68. ஜாத்யேகவசநம்.
69. இத்தால், ஆத்மா ஜ்ஞாதாவென்று தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாயிற்று.
70. தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்வசேகரத்தில் சொன்னோம்.
71. மணத்தையும் ஒளியையுங்கொண்டு பூவையும் ரத்நத்தையும் விரும்புமாபோலே சேஷமென்று ஆத்மாவை ஆதரிக்கிறது; அல்லாதபோது “உயிரினாற் குறைவிலம்” என்கிறபடியே த்யாஜ்யம்; அது தோன்ற சேஷத்வத்தைச் சொல்லிப் பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.
72. ஆக ப்ரணவத்தால் “கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க்குரியேனோ” என்கிறபடியே ஜீவபரஸம்பந்தஞ் சொல்லிற்று.
73. இத்தால், “தாமரையாள் கேள்வன்” ஒருவனையே நோக்குமுணர்வென்றதாயிற்று.
74. அகாரத்தாலும் மகாரத்தாலும் ரக்ஷகனையும் ரக்ஷ்யத்தையும் சொல்லிற்று; சதுர்த்தியாலும் உகாரத்தாலும், ரக்ஷணஹேதுவான ப்ராப்தியையும் பலத்தையும் சொல்லிற்று.
75. இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது.
76. உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு; அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயணபதம்; மகாரத்தை விவரிக்கிறது சதுர்த்தி; நாரபதமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.
77. அடைவே விவரியாதொழிகிறது விரோதிபோய் அநுபவிக்க வேண்டுகையாலே.
78. நமஸ்ஸு ந என்றும், ம: என்றும் இரண்டு பதம்.
79. ம: என்கிற வித்தால், தனக்கு உரியன் என்கிறது; ந என்று அத்தைத் தவிர்க்கிறது.
80. ஆக, நம: என்கிற வித்தால் தனக்கு உரியனன்றென்கிறது.
81. பிறர்க்குரியனானவன்று தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி மீட்கலாம்; தனக்கென்னுமன்று யோக்யதையுங் கூட அழியும்.

82. இத்தால், விரோதி கழிக்கிறது.
83. விரோதி தான் மூன்று.
84. அதாவது - ஸ்வரூப விரோதியும், உபாய விரோதியும், ப்ராப்ய விரோதியும்.
85. ஸ்வரூபவிரோதி கழிகையாவது "யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்றிருக்கை; உபாயவிரோதி கழிகையாவது "களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிறேன்" என்றிருக்கை; ப்ராப்யவிரோதி கழிகையாவது "மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று" என்றிருக்கை.
86. ம: என்கை ஸ்வரூபநாசம்; நம: என்கை ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநம்.
87. இதுதான் ஸ்வரூபத்தையும், உபாயத்தையும், பலத்தையும் காட்டும்.
88. "தொலைவில்லிமங்கலந் தொழும்" என்கையாலே ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; "வேங்கடத்துறைவார்க்கு நம" என்கையாலே உபாயம் சொல்லிற்று; "அந்திதொழுஞ்சொல்" என்கையாலே பலம் சொல்லிற்று.
89. "உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை" என்கிறபடியே, இதிலே பாகவதசேஷத்வமும் அநுஸந்தேயம்.
90. இது - அகாரத்திலே என்றும் சொல்லுவர்கள்; உகாரத்திலே என்றும் சொல்லுவர்கள்.
91. ஈச்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும்; அசித்து பிறர்க்கேயாயிருக்கும்; ஆத்மா தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருக்குமென்று முற்பட்ட நினைவு; அங்ஙனன்றிக்கே, அசித்தைப்போலே "தனக்கேயாக எனைக்கொள்ள" வேணுமென்கிறது நமஸ்ஸால்.
92. அதாவது போகதசையில் ஈச்வரன் அழிக்கும்போது நோக்கவேணுமென்று அழியாதொழிகை.
93. அழிக்கைக்கு ஹேது கீழே சொல்லிற்று; மேலும் சொல்லும்.
94. இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருத்யன்; இந்நினைவு இல்லாதபோது எல்லா துஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்; இந்நினைவிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு; இது இன்றிக்கேயிருக்கப் பண்ணும் யஜ்ஞாதிகளும் ப்ராயச்சித்தாதிகளும் நிஷ்ப்ரயோஜனங்கள்; இதுதன்னாலே எல்லாப் பாபங்களும் போம்; எல்லாப் பலன்களும் உண்டாம்.
95. நாராயணனென்கிறது - நாரங்களுக்கு அயநமென்றபடி.
96. நாரங்களாவன - நித்யவஸ்துக்குளினுடைய திரள்.
97. அவையாவன - ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகளும், ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளும், வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்யாதிகளும், திருமேனியும், காந்தி ஸௌகுமார்யாதிகளும், திவ்யபூஷணங்களும், திவ்யாயுதங்களும், பெரியபிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்களும், நித்யஸூரிகளும், சத்ரசாமராதிகளும், திருவாசல்காக்கும் முதலிகளும், கணாதிபரும், முக்தரும், பரமாகாசமும், ப்ரக்ருதியும், பத்தாத்மாக்களும், காலமும், மஹதாதி விகாரங்களும், அண்டங்களும், அண்டத்துக்கு உட்பட்ட தேவாதி பதார்த்தங்களும்.
98. அயநமென்றது - இவற்றுக்கு ஆச்ரயமென்றபடி.
99. அங்ஙனன்றிக்கே, இவைதன்னை ஆச்ரயமாகவுடையனென்னவுமாம்.
100. இவையிரண்டாலும் பலித்தது பரத்வ ஸௌலப்யங்கள்.
101. அந்தர்யாமித்வமும் உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகவுமாம்.
102. "எம்பிரான் எந்தை" என்கையாலே, ஈச்வரனே எல்லா உறவுமுறையுமென்று சொல்லும்.
103. நாம் பிறர்க்கானவன்றும் அவன் நமக்காயிருக்கும்.

104. இரா மடமூட்டுவாரைப்போலே உள்ளே பதிகிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக் கொண்டு போரும்.

105. “ஆய” என்கிற வித்தால், “சென்றாற் குடையாம்” என்கிறபடியே எல்லாவடிமைகளும் செய்யவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது.

106. நமஸ்ஸாலே தன்னோடு உறவில்லையென்று வைத்துக் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கக் கூடுமோவென்னில்.

107. “படியாய்க் கிடந்து உன்பவளவாய் காண்பேனே” என்கிறபடியே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை வந்தேறியன்று; ஸ்வரூபப்ரயுக்தம்.

108. ஆகையால் “வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்” என்கிற ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது.

109. கண்ணாரக் கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல் என்கிறபடியே காண்பதற்கு முன்பு உறக்கமில்லை; கண்டால் “ஸதா பச்யந்தி” ஆகையாலே உறக்கமில்லை.

110. “பழுதே பலபகலும் போயின” என்று இழந்த நாளைக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்க விரகில்லை.

111. “அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்” என்னா நின்றார்களிறே.

112. இவ்வடிமை தான் “ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி” என்கிறபடியே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அநுவர்த்திக்கும்.

113. எட்டிழையாய் மூன்று சரடாய் இருப்பதொரு மங்களஸூத்ரம் போலே திருமந்த்ரம்.

114. இத்தால் ஈச்வரன் ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாய் நின்று ரக்ஷிக்குமென்கிறது.

115. ஆகத் திருமந்த்ரத்தால், எம்பெருமானுக்கே உரியேனான நான் எனக்கு உரியவனன்றிக்கேயொழிய வேணும்; ஸர்வசேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லாவடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாக வேணுமென்றதாயிற்று.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்